

[Hans Schmidt.]

træden i det høje ting, har jeg — som det jo også er anerkendt — bestrebt mig for ved en tilbageholdende fremførelse af problemerne at holde disse i erindring i håbet om en successiv og stilfærdig ordning. Jeg har fulgt den vej, jeg blev henvist til fra begyndelsen af, nemlig den ved forhandlinger og samtaler med ministre og embedsmænd at søge problemerne løst eller mildnet ved behandling af sagerne enkeltvis.

Noget blev der nået i de forløbne 5 år, men for et års tid siden begyndte alt at gå i hårdknude, og ved denne samlings åbningsdebat stillede jeg det spørgsmål, hvad dette skulle betyde.

Det var i særdeleshed spørgsmålet om tilkendelsen eller tilbagegivelsen af pensionsrettighederne, som var kommet i forgrunden, fordi disse var kommet til forhandling umiddelbart i folketinget og siden til behandling i finansudvalget. Efter det kendskab, jeg har til sagens forløb, kom spørgsmålet til forhandling i det høje ting første gang i året 1952 — altså året før jeg blev medlem af tinget — på grundlag af en generel ordning. Ved første behandling fik regeringens forslag en god modtagelse, men sagen standsedes af grunde, som kun er mig periferisk bekendt, og som jeg heller ikke har søgt at efterforske nærmere. Jeg forstod dog, at en generel ordning foreløbig var skrinlagt.

Efter år blev sagerne så genoptaget af den højtærede finansminister på et administrativt grundlag, hvortil vel også bidrog spørgsmål, som medlemmer af det konservative parti rettede til den højtærede minister her i salen. Sagerne har så været til forhandling flere gange i finansudvalget; men også denne form for en løsning har vist sig ikke at være brugbar, og ifølge en meddelelse fra finansministeriet er denne vej definitivt opgivet.

Under denne tingenes gang gennem årene har jeg i al stilfærdighed gjort, hvad jeg mente at kunne for at fremme sagen, også underhånden, og jeg vil gerne her indskyde, at det ikke er rigtigt, når det uden for denne sal antydes, at jeg først nu er kommet i tanker om og er blevet villig til at gå den politiske vej. Der kan kun være tale om en fortsættelse, selv om værgangsmåden ændrer sig.

Da alle sunde syntes mig lukket og jeg ingen anden vej kunne skimte, rejste jeg hjemme i den sønderjyske storkreds en diskussion om spørgsmålet, som jeg går ud fra er tingets medlemmer tilstrækkelig bekendt. Jeg vil dog her gerne tilføje, at det skete ikke af lyst til at yppe kiv, eller fordi jeg — som det er blevet formodet — så en chance til at agitere mod nogen eller noget. Hvis dette havde været tilfældet, kunne jeg vist ikke have holdt mig forholdsvis i ro i flere år.

Det skete derimod — og det vil jeg gerne understrege — udelukkende for på legitim vis at fremkalde nye tanker om sagens løsning, og nye tanker er da heller ikke udeblevet. Diskussionen har fået det resultat, at Jydske Tidendes sønderjyske lederskribent har givet mig det gode råd at tage initiativet til en forhandling med de ærede formænd for tingets partigrupper og med de i den sønderjyske storkreds valgte kolleger. Dette råd ledsagedes med et forslag om på ny at optage forhandlingen på et generelt grundlag, idet der henvistes til regeringsforslaget af 1952.

Jeg erklærede mig omgående villig til at følge dette råd, og i sidste uge har jeg ved forberedende samtaler med den nævnte kreds af tingets medlemmer kunnet overbevise mig om, at denne tanke var velgrundet, og det vil jeg gerne takke de ærede medlemmer for.

Med en bebrejdende undertone er det dog blevet foreholdt mig, at denne vej kunne jeg have slået ind på før. Jeg forstår godt sådanne tanker. Men så længe man fulgte den administrative vej og den endnu stod åben, var jeg afskåret fra at foretage mig mere eller andet, end sket er, og en generel ordning var jo prøvet før min indtræden i tinget. Når jeg ikke umiddelbart og uden diskussion selv er kommet på den tanke at søge forhandling på den omtalte måde, skyldes det ikke modvilje eller vrangvilje; det skyldes ganske enkelt, at jeg ikke har følt mig kompetent til at tage et sådant initiativ, og jeg tror trods alle tidens tendenser i modsat retning, at beskedenhed endnu er en dyd, om jeg så må sige.

Men dertil kommer et andet mere væsentligt og vægtigt moment. Hvis jeg havde taget dette initiativ uden en forudgående hjemlig diskussion, var det sket ud fra en